

Uit de tijd *column*
door Susanne Oomkens

Uit de mond, uit het hart

Zeven jaar hebben ze (schoon)moeder in huis gehad, heeft ze onderdeel uitgemaakt van het gezin, hoorde ze er bij. En nu gaat ze op heel korte termijn overlijden, vertellen haar dochter en schoonzoon.

Geen aardappels meer schillen, niet meer het vaste boodschappen rondje, niet meer mee naar alle evenementen, geen koekjes meer voor de hond. Ze is op.

Ze praten liefdevol over haar. En zijn tegelijkertijd ook reëel; er gaat een verantwoordelijkheid weg vallen, waarvoor een vrijheid terug zal komen. Nog onwezenlijk hoe die in te vullen.

Moeder heeft een eigen kamer in het huis en ik mag even bij haar zijn. Ze is in een hele diepe slaap. Haar dochter streelt liefdevol de hand van haar moeder. Een paar dagen later overlijdt ze, net als ik op het punt sta een uitvaartdienst te gaan begeleiden. Mijn collega's nemen de verzorging waar en ik beloof aan het einde van de middag bij de familie te zijn. Als ik daar ben raken ze haast niet uitgepraat over hoe de laatste verzorging is verlopen. Dankbaar voor het respect waarmee ze is overgebracht naar het rouwcentrum. Ze zetten mij daarmee aan het denken. Ik vind dat namelijk de normaalste zaak van de wereld. Het zou altijd zo moeten gaan. Ik breng de waardering over aan mijn collega's. Ook dat vind ik 'horen'; samen zijn we immers van invloed op hoe nabestaanden de week van afscheid nemen ervaren.

Als ik met de familie in gesprek raak over hoe zij graag willen dat de plichtigheid vorm krijgt blijkt dat ze die in grote lijnen al hebben uitgedacht. In de dagen tot aan de uitvaart spreken we elkaar dagelijks. Soms telefonisch, maar vaker waai ik even aan voor een kop koffie, het doornemen van wat praktische zaken of voor simpelweg een praatje. Ook daarvoor weer die dankbaarheid. En wederom mijn verbazing. Het zou toch altijd zo moeten zijn.

Oprecht, met aandacht, betrekken, professioneel....

Het zijn termen die in de uitvaartbranche veel gebruikt worden. Deze mensen hebben mij zo doen inzien hoe belangrijk is dat die woorden niet uit je mond komen, maar uit je hart. Zij hebben vanuit hun hart zorg geboden. Ik wens ze toe dat ze nu gaan genieten van hun vrijheid.